

DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE  
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ

**ASPECTE PRIVIND  
PROCEDURILE DE FALIMENT  
ÎN REPUBLICA CEHĂ,  
GERMANIA ȘI SUA**

studiu documentar

---

decembrie 2023

*Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.*

*Documentele legislative oficiale au fost consultate în limba de origine, iar traducerea informațiilor relevante selectate nu reprezintă o traducere oficială, fiind furnizată ca un mijloc de înțelegere a unui document original, scris în altă limbă.*

*Baza de date cuprinzând totalitatea studiilor elaborate de Direcția studii și documentare legislativă poate fi accesată prin intermediul paginii de Intranet a Camerei Deputaților la adresa: <http://www.cdep.ro/infoparl/dip.studii?par1=2021>*

---

**Documentare și sinteză: Bogdan Mrejeru**  
Consilier- Direcția studii și documentare legislativă  
Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București  
Tel: 021.316.03.65; 021.414.13.50/ 51, Interior 1350,  
E-mail: [doc@cdep.ro](mailto:doc@cdep.ro)

## ABSTRACT

În majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene<sup>1</sup>, reglementarea insolvenței/falimentului constituie o măsură importantă pentru buna desfășurare a vieții economice, fapt relevat prin prezentarea regulilor specifice care au scopul de a asigura stabilitatea activității întreprinzătorilor precum și a societăților comerciale.

Lucrarea de față prezintă *aspecte de drept comparat privind procedurile de faliment la nivelul unor state membre ale Uniunii Europene (ex: Cehia, Germania) și non-UE (SUA)* în scopul relevării particularităților existente în cadrul tipurilor de insolvență, termenelor pentru deschiderea și închiderea procedurilor specifice.

Este demn de reținut că domeniul insolvenței este într-o continuă expansiune. Insolvența este reglementată în plan internațional prin numeroase tratate, convenții, [Legea model UNCITRAL](#) dar și prin Regulamente și Directive UE. De asemenea, Codurile comerciale și Legile speciale ale diverselor state membre UE consacră instituția insolvenței ca un pilon important în sfera reglementărilor naționale.

---

<sup>1</sup> <https://www.juridice.ro/166356/evolutia-reglementarii-insolventei-pe-plan-international.html>

## CUPRINS

|                                 |                              |
|---------------------------------|------------------------------|
| INTRODUCERE.....                | 5                            |
| ASPECTE COMPARATIVE.....        | 6                            |
| REPUBLICA CEHĂ.....             | Error! Bookmark not defined. |
| GERMANIA .....                  | 11                           |
| STATELE UNITE ALE AMERICII..... | 18                           |
| BIBLIOGRAFIE .....              | 21                           |

## INTRODUCERE

Comunitatea internațională desfășoară o activitate susținută de armonizare a reglementărilor naționale ale insolvenței comerciale, atât la nivelul statelor, al organizațiilor interguvernamentale, cât și la nivelul organizațiilor neguvernamentale<sup>2</sup>. Astfel, expansiunea comerțului și a investițiilor a impus o abordare globală a reglementărilor privind insolvența.

În prezent, *insolvența* comercială generează efecte juridice care necesită reglementări adecvate, întrucât aria geografică a activității comercianților implică depășește granițele naționale. Activitatea de armonizare în materia insolvenței se concretizează prin încheierea de convenții internaționale, prin adoptarea de regulamente ori prin elaborarea unor legi interne care transpun acte internaționale.

În acest sens, [Regulamentul CE privind procedurile de insolvență 848/2015](#) obligă statele membre UE să publice, începând cu 26 iunie 2018, informații relevante privind *procedurile de insolvență/faliment* într-un registru electronic accesibil publicului, desi există excepții în ceea ce privește consumatorii (spre deosebire de întreprinzători)<sup>3</sup>. Registrul este accesibil inclusiv băncilor și creditorilor. Totuși, există posibilități de denaturare dacă unele state membre UE includ detalii privind toate procedurile de insolvență care afectează persoanele (inclusiv cele care nu implică lichidarea activelor), în timp ce altele limitează intrările la cele mai formale proceduri (cum ar fi falimentul). Normele care obligă toate statele membre să elimine informațiile din registru într-un anumit interval de timp pot ajuta debitorii să inițieze un nou demers și să descurajeze efectele negative în statele membre UE.

De asemenea, Regulamentul UE menționat își extinde sfera de aplicare și asupra *procedurilor de restructurare/salvgardare*, și prin intrarea în vigoare a [Directivei \(UE\) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului](#) din 20.06.2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a [Directivei \(UE\) 2017/1132](#).

Ca urmare a intrării în vigoare a Directivei (UE) 1023/2019, **România**, alături de toate statele membre UE, au transpus în legislațiile naționale principalele concepte și reglementări promovate la nivel european de mai bine de un deceniu, materializate într-o nouă viziune asupra conceptului de *insolvență*, apropiată celei specifice bine-cunoscutului **Capitol 11** din legislația S.U.A (**Codul Falimentului**).

---

<sup>2</sup> <https://www.juridice.ro/166356/evolutia-reglementarii-insolventei-pe-plan-international.html>

<sup>3</sup> EC Regulation on Insolvency Proceedings 2015/848 (Recast Regulation) - <http://eur-lex.europa.eu/legalcontent/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52017PC0422&from=EN>

Astfel, în data de 14.07.2022, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, [Legea nr.216/2022](#), numită „Legea pentru transpunerea Directivei în materia restructurării”, care a intrat în vigoare în data de 17.07.2022.

În cele ce urmează, vom prezenta sintetic *aspecte comparative referitoare la procedurile de faliment* într-o serie de state membre ale Uniunii Europene (ex: **Cehia**, **Germania**) și non-UE (**SUA**).

## ASPECTE COMPARATIVE

### REPUBLICA CEHĂ

*Procedurile de faliment* din Republica Cehă sunt reglementate în principal de [Legea nr.182/2006 privind insolvența și procedurile de insolvență](#) (Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení<sup>4</sup>) (Legea privind insolvența), coroborată cu [Legea nr. 99/1963](#) - Codul de procedură civilă (Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád)<sup>5</sup>, cu modificările ulterioare<sup>6</sup>.

Un alt act normativ important este [Legea nr.312/2006 privind administratorii judiciari](#) (Zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích), cu modificările ulterioare, care coroborată cu Legea privind insolvența stabilesc cadrul juridic pentru profesia de practician în insolvență.

*Procedura de insolvență* se poate deschide împotriva persoanelor fizice și juridice, indiferent dacă sunt sau nu entități comerciale. Tipurile de proceduri de insolvență (*faliment, reorganizare, reducerea datoriilor*) diferă între ele în funcție de entitățile pe care le vizează. Deși se poate depune o cerere de deschidere a procedurii de faliment împotriva tuturor entităților, *reorganizarea* vizează în exclusivitate entitățile comerciale, iar *reducerea datoriilor* se adresează în principal entităților care nu desfășoară activități comerciale.

Nu se pot deschide proceduri de insolvență împotriva statului, autorităților locale autonome, partidelor politice și mișcărilor organizate în timpul alegerilor sau împotriva altor entități cu scop predominant public. Instituțiilor financiare și companiilor de asigurări li se aplică reguli speciale.

---

<sup>4</sup> <https://www.zakonyprolidi.cz/#>

<sup>5</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?CZECHIA&member=1>

<sup>6</sup> <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2006-182>

**Deschiderea procedurii de insolvență** intră în vigoare la publicarea unui aviz care anunță inițierea procedurilor de insolvență în *registru de insolvență*. Efectele deschiderii durează până la finalul procedurilor de insolvență, cu excepția cazului în care legea dispune altfel pentru oricare dintre metodele de insolvență.

Instanța de insolvență poate dispune din oficiu **măsuri provizorii** până la pronunțarea deciziei cu privire la o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Persoana care dorește să obțină o măsură provizorie pe care instanța de insolvență ar fi dispus-o în caz contrar din proprie inițiativă nu este obligată să constituie o garanție. Atunci când solicită o măsură provizorie, debitorul nu este obligat să constituie o garanție.

Prin aceste *măsuri provizorii*, instanța de insolvență poate, printre altele:

- să numească un administrator intermediar;
- să limiteze efectele aferente începerii procedurii de insolvență;
- să dispună ca solicitantii de deschidere a procedurii de insolvență să constituie o garanție care să acopere despăgubirile pentru prejudicii sau alte pierderi suferite de debitor.

### **Registru de insolvență**

Procedurile de insolvență sunt publicate în registrul de insolvență de către [Ministerul Justiției](#) (*Ministerstvo spravedlnosti*). Acesta reprezintă un sistem electronic de informații despre administrația publică, accesibil la adresa <https://isir.justice.cz>.

*Registru de insolvență* a fost creat în special pentru a asigura o difuzare cât mai amplă a procedurilor de insolvență și pentru a putea monitoriza desfășurarea acestora. În registru se publică hotărârile instanțelor de insolvență pronunțate în cadrul procedurilor de faliment și în disputele secundare, documentele depuse la dosarul cauzei și alte informații, dacă se prevede această cerință în Legea privind insolvența sau dacă se dispune această obligație de către instanța de insolvență.

Registru de insolvență este public (cu excepția anumitor informații), oricine putând să îl consulte, să facă fotocopii și să obțină extrase din acesta. Pe lângă faptul că reprezintă o sursă de informații, registru de insolvență este esențial pentru notificarea sau comunicarea actelor de procedură și constituie modalitatea de transmitere a majorității hotărârilor judecătorești și a altor documente. În general, procedurile de insolvență apar în registru de insolvență în decurs de 2 ore de la depunerea cererii specifice (în timpul programului de lucru al instanței). Toate hotărârile judecătorești și celelalte documente se publică ulterior în registru de insolvență. Astfel, orice persoană fizică/juridică are acces la informațiile despre procedurile de insolvență din Republica Cehă<sup>7</sup>.

---

<sup>7</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?CZECHEIA&member=1>

### ***Insolvență sau insolvență iminentă***

*Procedurile de faliment* reprezintă proceduri judiciare care vizează *insolvența* sau *insolvența iminentă* a unui debitor și modul de soluționare a acesteia. Astfel, premisa de bază este existența unei stări de insolvență sau de insolvență iminentă.

Un debitor este insolvent dacă (*acestea reprezintă condiții cumulative*):

- debitorul are mai mulți creditori;
- debitorul are obligații pecuniare a căror scadență depășește 30 de zile;
- debitorul nu își poate onora aceste obligații.

Se consideră că debitorii sunt insolvenți în special dacă nu și-au mai plătit o parte semnificativă din datorii, dacă nu sting aceste obligații mai mult de 3 luni de la scadența acestora sau dacă nu se poate onora prin executare silită sau confiscare vreuna din datoriile exigibile angajate ale debitorului.

O entitate comercială debitoare (în calitate fie de persoană juridică, fie de persoană fizică) este insolvabilă și în caz de supraîndatorare. Debitorii sunt supraîndatorați dacă au mai mulți creditori, iar suma pasivelor acestora depășește valoarea activelor pe care le dețin.

Insolvența iminentă se referă la o situație în care, luând în considerare toate circumstanțele, se poate presupune în mod rezonabil că debitorii nu își vor putea respecta o parte semnificativă a obligațiilor pecuniare în mod adecvat și la timp.

### ***Tipuri de proceduri de insolvență***

Legea cehă privind falimentul face distincția între 3 moduri de bază de a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorului în procedurile de insolvență:

- faliment (*konkurs*);
- reorganizare (*reorganizace*);
- reducerea datoriilor (*oddlužení*).

Legea privind insolvența nu impune care dintre aceste metode de insolvență să fie folosită de un anumit debitor, lăsând alegerea la latitudinea acestuia. Pe lângă procedura de lichidare a activelor (faliment), există și un element de reabilitare (reorganizarea și reducerea datoriilor). Alegerea metodei adecvate pentru a trata insolvența debitorului trebuie să vizeze obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru creditori<sup>8</sup>.

---

<sup>8</sup><https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?CZECHIA&member=1>

**Falimentul** reprezintă o modalitate generală de a trata insolvența în care, în baza hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, creanțele identificate în favoarea creditorilor sunt stinse în mare parte din veniturile obținute prin valorificarea activelor. Creanțele nestinse integral sau parțial nu sunt considerate stinse, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Această metodă de insolvență se folosește întotdeauna atunci când reorganizarea sau reducerea datoriilor nu poate fi folosită ca procedură împotriva debitorului sau dacă rezultă în mod clar pe parcursul procedurilor că aceste metode nu mai pot fi aplicate în continuare.

**Reorganizarea** se poate folosi pentru a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorilor care sunt entități comerciale. Aceasta constă în reorganizarea activității comerciale. De regulă, se estimează că, creanțele creditorilor vor fi stinse în mod constant în timp ce activitatea debitorului continuă în conformitate cu măsurile de revitalizare a gestionării acestuia conform unui *plan de reorganizare* aprobat de instanța de insolvență. Creditorii monitorizează evoluția planului.

**Reducerea datoriilor** reprezintă modalitatea de a trata insolvența sau insolvența iminentă a persoanelor fizice (care exercită sau nu o activitate antreprenorială) și a persoanelor juridice care nu exercită o activitate comercială. Această modalitate de tratare a insolvenței ia în considerare mai degrabă considerentele sociale decât aspectele economice. Scopul său este de a oferi debitorilor ocazia unui „nou început” și de a-i motiva să participe activ la stingerea datoriilor lor.

În general, debitorii trebuie să aibă cel puțin capacitatea de a acoperi integral remunerația și cheltuielile în numerar ale practicianului în insolvență, cel puțin aceeași sumă față de alți creditori și, în plus, întreaga valoare a oricăror creanțe cu privire la obligațiile legale de întreținere și onorariile persoanei care a formulat cererea de anulare a datoriilor. Anumite categorii de debitori (persoanele care percep o pensie pentru limită de vârstă sau o pensie de invaliditate, persoanele minore sau debitorii capabili să satisfacă creanțele creditorilor până la un anumit procent fix) pot beneficia de o reducere a datoriilor pentru o perioadă scurtă. Se presupune că, creanțele garantate ale creditorilor vor fi stinse din garanțiile reale. Obiectivul este, de asemenea, de a reduce cheltuielile din bugetul public efectuate pentru redresarea stării financiare a celor care traversează o criză socială. Reducerea datoriilor se poate realiza prin valorificarea masei bunurilor, printr-un plan de rambursare sau prin combinarea celor două metode.

### ***Deschiderea procedurii falimentului***

Procedura de insolvență se poate deschide numai după formularea unei cereri. *Procedura este deschisă la data la care cererea de insolvență este depusă la instanța competentă.* Cererile de deschidere a procedurii de insolvență pot fi depuse fie de către debitori, fie de creditori, cu excepția cazurilor de insolvență iminentă, când pot fi depuse numai de debitor.

Debitorii care sunt entități comerciale (fie persoane fizice, fie persoane juridice) trebuie să depună o cerere de deschidere a procedurii de insolvență imediat ce au cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință, dacă ar fi dat dovadă de diligența necesară, de insolvența lor.

Astfel, *instanța de insolvență pronunță o hotărâre de deschidere a procedurii de faliment*. În cazuri excepționale, această hotărâre poate fi coroborată cu altă decizie de deschidere a procedurii de insolvență (dacă debitorul este o persoană ce nu poate beneficia de procedura de reorganizare sau de reducere a datoriilor). Declararea falimentului intră în vigoare la publicarea hotărârii de deschidere a procedurii de faliment în registrul de insolvență.

Odată valorificată masa bunurilor, *practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un raport final*. Raportul final trebuie să prezinte aspectele generale ale activităților practicianului în insolvență și să includă o cuantificare a rezultatelor financiare ale acestor activități. Trebuie să cuantifice suma ce se va distribui între creditorii și să menționeze creditorii în cauză, specificând valoarea acțiunilor acestora comparativ cu valoarea totală a activelor. Împreună cu raportul final, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență o declarație cu onorariul și cheltuielile sale.

Instanța de faliment examinează raportul final și factura practicianului în insolvență și, după audierea acestuia, remediază orice eroare materială sau omisiune posibilă constatată în cuprinsul acestora. Instanța de insolvență informează părțile cu privire la raportul final revizuit prin publicarea acestuia sub forma unui aviz public. După ce decizia de aprobare a raportului final devine definitivă, practicianul în insolvență prezintă instanței competente un proiect de ordin privind distribuirea masei bunurilor, menționând cât ar trebui plătit pentru fiecare creanță din lista revizuită a creanțelor înscrise. Ulterior, instanța de insolvență decide privind distribuirea masei bunurilor și stabilește sumele ce se vor plăti creditorilor. Toți creditorii incluși în tabelul de distribuire primesc suma proporțională cu valoarea constatată a creanței acestora. În ordinul de distribuire, instanța stabilește un termen-limită în care practicianul în insolvență trebuie să îndeplinească această obligație, termen care nu trebuie să depășească 2 luni de la data la care intră în vigoare ordinul de distribuire.

### ***Închiderea procedurii de faliment***

*Procedura falimentului încetează odată cu transmiterea raportului practicianului în insolvență cu privire la îndeplinirea ordinului de distribuire și decizia instanței de insolvență de a închide procedura*. Instanța decide să închidă procedura de faliment și în alte situații prevăzute de lege, de exemplu dacă se constată că activele debitorului sunt în mod clar insuficiente pentru satisfacerea creditorilor. Procedura de insolvență se încheie când decizia instanței de încetare a procedurii falimentului devine definitivă.

## GERMANIA

**Insolvența și procedurile de faliment** sunt reglementate prin *Codul de insolvență* ([Insolvenzordnung](#) - 'InsO'<sup>9</sup>), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1999<sup>10</sup>, cu modificările ulterioare. Particularitatea Codului de insolvență constă în faptul că acesta conține nu numai dispoziții procedurale. De exemplu, dispozițiile care determină efectele declanșării procedurii de insolvență sunt dispoziții de fond (*art.80-147 InsO*).

În cazul în care un terț satisface cererea unui creditor care deține o garanție reală împotriva debitorului, terțul nu înlocuiește în mod automat locul creditorului securizat. Cu toate acestea, în anumite cazuri, subrogarea este prevăzută de lege și poate fi de asemenea convenită în mod contractual. Aceasta nu este o caracteristică specială a procedurilor de insolvență, ci rezultă din regulile dreptului comun. În cazul în care, de exemplu, creditorul are garanții reale și nu primește o satisfacție din partea debitorului, ci din partea unei terțe părți care este garantul creanței asupra debitorului insolubil, creanța creditorului împotriva debitorului este transferată garantului prin subrogare (*art.764 – art.774, Cod civil - Bürgerliches Gesetzbuch* - BGB).

Obiectivul principal al *Codului insolvenței* este satisfacerea colectivă a creditorilor debitorului, fie prin valorificarea activelor debitorului și distribuirea veniturilor încasate, fie prin încheierea unui acord alternativ prevăzut în *planul de insolvență*, în special în vederea menținerii firmei în stare de funcționare (*art.1 prima teză din InsO*)<sup>11</sup>. „Satisfacere colectivă” (*gemeinschaftliche Befriedigung*)<sup>12</sup> înseamnă că, în principiu, creditorii vor fi despăgubiți proporțional cu creanțele lor. În plus, procedura de insolvență are scopul de a le acorda debitorilor de bună-credință ocazia de a se elibera de datoriile rămase (*art.1 a doua teză din InsO*).<sup>13</sup>

Un principiu definitoriu al procedurii germane de insolvență, în completarea *principiului asigurării unui tratament egal al creditorilor*, este acela al autonomiei creditorului (*Gläubigerautonomie*<sup>14</sup>). Creditorii se bucură de drepturi mai largi aplicabile procedurii falimentului, în special cu privire la modalitatea de valorificare a activelor debitorului. Creditorii decid și cu privire la forma efectivă a procedurii de insolvență din moment ce, pe lângă procedura standard, legea germană le permite creditorilor garanți și ordinari să își exercite autonomia prin întocmirea unui **plan de insolvență** prin derogare de la prevederile Codului insolvenței pentru a stabili valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, distribuirea către părțile vizate, desfășurarea procedurii de insolvență și răspunderea debitorului în urma încetării procedurii.

<sup>9</sup> [https://www.gesetze-im-internet.de/englisch\\_inso/index.html](https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_inso/index.html)

<sup>10</sup> [https://e-justice.europa.eu/content\\_insolvency-447-de-ro.do?clang=en](https://e-justice.europa.eu/content_insolvency-447-de-ro.do?clang=en)

<sup>11</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

<sup>12</sup> <https://www.ihk.de/pfalz/recht/handel-und-gewerbe/insolvenzrecht/insolvenzordnung-hinweise-fuer-gläubiger-1281776>

<sup>13</sup> <https://iclg.com/practice-areas/restructuring-and-insolvency-laws-and-regulations/germany>

<sup>14</sup> <https://www.insoinfo.de/pages/insolvenzrecht/225-GI%C3%A4ubigerautonomie>

Planul de insolvență este deosebit de important în cazul reorganizării unei companii, deși poate stabili și un cadru de lichidare a activelor întreprinderii.

Legea privind procedura de insolvență este caracterizată și de *principiul unității*. Aceasta înseamnă că [Legea privind reorganizarea și lichidarea](#) (*Gesetz für Sanierung und Liquidation*) nu prevede proceduri separate. Atât **lichidarea activelor**, cât și **reorganizarea** se pot desfășura prin procedura standard de insolvență sau prin intermediul planului de insolvență.

**Deschiderea procedurii de insolvență** se poate realiza cu privire la activele unei persoane juridice sau fizice, chiar dacă persoana respectivă nu desfășoară o activitate comercială sau o profesie liberală. (Persoanele fizice care nu desfășoară o astfel de activitate sunt cunoscute drept "consumatori"). Se poate deschide o procedură de insolvență și cu privire la activele unui parteneriat fără personalitate juridică [de ex., o societate comercială în nume colectiv (*offene Handelsgesellschaft*) sau o societate în comandită (*Kommanditgesellschaft*)] sau pentru un fond separat, precum o succesiune. Pentru persoanele juridice de drept public, se aplică dispoziția specială de la articolul 12 din InsO, care prevede că nu trebuie deschisă o procedură de insolvență cu privire la activele deținute de Guvernul federal sau de un *Land* ([art.12 alin.\(1\) punctul 1 din InsO](#)).

**Procedura de insolvență se deschide doar în baza formulării unei cereri** care poate fi depusă la instanță de debitor sau de creditor. Pentru a apăra instanța și debitorul împotriva cererilor depuse prematur sau pur și simplu cu intenția de a provoca daune, creditorul care depune o cerere trebuie să demonstreze în mod plauzibil că există temei pentru insolvență și că acesta deține, într-adevăr, o creanță împotriva debitorului.

Când o societate cu răspundere limitată este insolventă, organele sale de conducere trebuie să depună o *cerere de insolvență* sau vor suporta sancțiuni. Dacă se încalcă această obligație, creditorii pot înainta o cerere pentru acordarea de despăgubiri. Debitorii aflați într-o situație de criză financiară care acționează în culpă pot fi pasibili de urmărire penală în anumite circumstanțe (*art.283 și următoarele din Codul penal (Strafgesetzbuch)*)<sup>15</sup>.

În general, motivul pentru deschiderea procedurii de insolvență este incapacitatea de plată. Un debitor se află în incapacitate de plată dacă nu își poate îndeplini obligațiile de plată exigibile. În general, starea de insolvență este prezumată dacă debitorul a sistat plățile (*art.17 alin. (2) din InsO*). Dacă debitorul este o persoană juridică sau o societate în care niciunul dintre parteneri nu este persoană fizică cu răspundere nelimitată, se poate deschide procedura și în temeiul supraîndatorării. Un debitor este supraîndatorat dacă activele sale nu mai acoperă pasivele existente, cu excepția cazului în care este foarte probabil ca întreprinderea să continue să funcționeze în următoarele 12 luni ([art. 19 alin.\(2\) din InsO](#)).

---

<sup>15</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

Dacă se întrunesc condițiile, instanța competentă în materie de faliment sau „instanța de insolvență” (*Insolvenzgericht*) pronunță o decizie de începere a procedurii, care este publicată pe [pagina de internet](#). În decizia de a începe procedura de faliment, instanța le solicită creditorilor ordinari să își prezinte creanțele administratorului judiciar într-un anumit termen. Aceasta stabilește data unei reuniuni în care creditorii, în baza raportului administratorului judiciar, decid asupra modalității de desfășurare a procedurii de insolvență și fixează o dată pentru o altă ședință în care se vor verifica creanțele prezentate ([art.29 alin.\(1\) din InsO](#)).

Întrucât este posibil ca instanța de insolvență să aibă nevoie de timp pentru a verifica dacă se întrunesc condițiile pentru deschiderea procedurii, instanța va decide inițial orice măsură provizorie necesară pentru a împiedica modificarea situației financiare a debitorului care ar fi în detrimentul creditorilor ([art.21 alin.\(1\) prima teză din InsO](#)). În practică, *instanța numește un administrator judiciar provizoriu (vorläufiger Insolvenzverwalter)*, care poate avea „puteri limitate” sau „puteri depline”. Dacă este numit un *administrator judiciar provizoriu „cu puteri limitate”*, debitorul își păstrează dreptul de dispoziție, iar sarcinile individuale ale administratorului sunt stabilite de instanță, deși acestea nu pot depăși sarcinile unui administrator judiciar cu puteri depline (art. 22 alin.(2) a doua teză din InsO).

De exemplu, instanța poate dispune ca dreptul de dispoziție al debitorului să fie valabil doar cu aprobarea administratorului. Spre deosebire de numirea unui administrator judiciar provizoriu cu puteri depline, numirea unui administrator judiciar provizoriu cu puteri limitate nu conduce la întreruperea litigiilor pendinte. Un administrator judiciar provizoriu are „puteri depline” dacă instanța impune o interdicție generală prin care împiedică debitorul să facă vreo înstrăinare, astfel încât dreptul de administrare și de a dispune de bunurile debitorului îi revine administratorului ([art. 22 alin.\(1\) prima teză din InsO](#))<sup>16</sup>.

Masa bunurilor (*Insolvenzmasse*) care face obiectul insolvenței include activele deținute de debitor la data la care se deschide procedura și cele dobândite recent de către acesta pe parcursul procedurii, și anume până la încetarea sau întreruperea procedurii. Masa bunurilor nu include drepturile strict personale ale debitorului și bunurile care nu pot face obiectul executării silite din moment ce acestea nu ar face nici obiectul procedurii individuale de executare. De exemplu, venitul obținut face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței doar în măsura în care depășește nivelul minim de subzistență al debitorului. Activele valorificate de administratorul judiciar fac parte, de asemenea, din activele debitorului care nu pot face obiectul executării silite<sup>17</sup>.

---

<sup>16</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

<sup>17</sup> <https://iclg.com/practice-areas/restructuring-and-insolvency-laws-and-regulations/germany>

În dreptul german, în principiu, dreptul de a administra și de a dispune de activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței se poate transfera administratorului judiciar la deschiderea procedurii [excepție: gestiunea cu debitorul în posesie (*Eigenverwaltung*) - *art. 270 și următoarele din InsO*, astfel că, de exemplu, administratorul judiciar este responsabil de constituirea unei garanții în favoarea creditorilor care acordă finanțare debitorului în posesie.

Codul insolvenței le acordă creditorilor un nivel considerabil de influență asupra procedurii de insolvență. Creditorii își exercită drepturile prin adunarea creditorilor (*Gläubigerversammlung* – *art. 74 și următoarele din InsO*) sau prin comitetul creditorilor (*Gläubigerausschuss*) care poate fi instituit, opțional, de adunarea creditorilor (*art. 68 și următoarele din InsO*). Adunarea creditorilor este organismul principal prin care creditorii iau decizii, iar comitetul creditorilor este un organism prin care aceștia își exercită controlul. Instanța de insolvență convoacă adunarea creditorilor (*art. 74 alin. (1) prima teză din InsO*) și o prezidează (*art. 76 alin. (1) din InsO*). Toți creditorii privilegiați, toți creditorii ordinari, administratorul judiciar, membrii comitetului creditorilor și debitorul au dreptul de a participa la adunarea creditorilor (*art. 74 alin. (1) a doua teză din InsO*).

Deciziile adunării creditorilor se adoptă întotdeauna prin majoritate simplă, majoritatea nefiind determinată de numărul de voturi, ci de suma creanțelor deținute de creditorii cu drept de vot (*art. 76 alin. (2) din InsO*). Dacă o societate depășește anumite criterii privind dimensiunea, instanța de insolvență trebuie să numească un comitet provizoriu al creditorilor chiar înainte de deschiderea procedurii de insolvență (*art. 22a din InsO*). Acest comitet este implicat în numirea administratorului judiciar și are un rol important în decizia ce dispune administrarea cu debitorul în posesie (*art. 56a și art. 270b alin. (3) din InsO*).

Importanța adunării creditorilor reiese din faptul că aceasta decide modalitatea de desfășurare a procedurii și în special modalitatea de valorificare a activelor debitorului. Alte sarcini ale adunării creditorilor sunt:

- alegerea unui alt administrator judiciar (*art. 57 prima teză din InsO*);
- supravegherea administratorului judiciar (*art. 66, 79, art. 197 alin. (1) punctul 1 din InsO*);
- decizia de a înceta sau de a continua funcționarea întreprinderii (*art. 157 din InsO*);
- aprobarea anumitor tranzacții de importanță deosebită încheiate de către administratorul judiciar (*art. 160 alin. (1) din InsO*).

*Creanțele trebuie depuse în scris la administratorul judiciar în termenul prevăzut de instanța de insolvență în decizia de deschidere a procedurii, specificând cauza și valoarea creanței, împreună cu copiile documentelor justificative aferente creanței (art. 174 alin. (1), prima și a doua teză și alin. (2) din InsO). Totuși, creanțele vor fi luate în considerare și în cazul depunerii după termenul-limită (art. 177 din InsO).*

Trebuie depuse toate creanțele legate de insolvență indiferent dacă relația juridică principală este reglementată de dreptul civil sau de dreptul public (de ex., obligațiile fiscale).

Administratorul judiciar trebuie să noteze toate creanțele corect înregistrate într-un *tabel de creanțe*. Nu se verifică în acest moment conținutul cererii de admitere a creanțelor. Creanțele se verifică doar în ședința stabilită de instanța de insolvență, stabilindu-se valoarea și rangul acestora (*art.176 prima teză din InsO*). Dacă administratorul judiciar sau un creditor ordinar nu ridică obiecții față de creanță în cadrul ședinței de verificare sau dacă se respinge vreo obiecție ridicată, creanța este considerată admisă, iar creditorul își va recupera suma din încasările aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței. O obiecție ridicată de debitor nu afectează stabilirea creanței (*art.178 alin.(1) a doua teză din InsO*), însă, după încetarea procedurii de insolvență, creditorii ordinari nu vor putea executa restul creanțelor lor în baza înregistrării în tabel și vor trebui să introducă o acțiune separată împotriva debitorului (*art. 201 alin. (2) prima teză din InsO*).

### **Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență**

Procedura standard<sup>18</sup>

După realizarea distribuirii finale a activelor, **procedura de insolvență trebuie închisă** (*art. 200 alin.(1) din InsO*), iar instanța publică decizia de închidere. De asemenea, la închiderea procedurii de insolvență, dreptul de administrare și de a dispune de bunurile afectate de insolvență îi revin din nou debitorului.

După *închiderea procedurii de insolvență*, creditorii ordinari pot executa creanțele reziduale față de debitor fără restricții, din moment ce creanța este stinsă doar cu valoarea dividendului plătit. Pentru executarea cotei nesatisfăcute din creanță, *art.201 alin.(2) din InsO* prevede că creditorii ordinari își pot executa creanțele față de debitor în baza legală a înregistrării în tabel, asemenea executării unei hotărâri, cu condiția ca respectivele creanțe să fi fost stabilite și să nu fi fost contestate de debitor în cadrul ședinței de verificare. Pe de altă parte, se poate deduce din același *art.201 alin. (2) din InsO* că în alte cazuri creditorii trebuie să execute creanța față de debitor introducând o acțiune în fața instanței.

În cazul insolvenței persoanelor fizice se aplică o excepție. Acestea au opțiunea de a solicita *stingerea datoriei reziduale* (*Restschuldbefreiung* – *art.201 alin.(3)*, *art.286* și următoarele din *InsO*). Stingerea unei datorii reziduale se acordă, în general, după o perioadă de bună conduită de 3 ani, în care debitorul trebuie să transfere tot venitul disponibil spre sechestru unui *administrator fiduciar* (*treuhänder*). Stingerea datoriei are efecte obligatorii față de toți creditorii ordinari, inclusiv față de cei care nu și-au înregistrat

---

<sup>18</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

creanțele (art.301 alin.(1) din InsO). Aceasta înseamnă că, creditorilor ordinari li se interzice definitiv să își execute creanțele față de debitor (excepție: creanțele prevăzute la art.302 din InsO care sunt excluse de la acordarea stingerii datoriei reziduale). O persoană juridică care a făcut obiectul procedurii de insolvență și care nu mai deține active este radiată automat din Registrul comerțului și încetează să existe.

### ***Procedura planului de insolvență***

Procedura vizând *planul de insolvență* le permite creditorilor garantați și creditorilor ordinari să decidă ei înșiși cu privire la valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, distribuirea acesteia, desfășurarea procedurii și răspunderea debitorului după închiderea procedurii de insolvență. Acest lucru este stabilit într-un plan de insolvență, prin derogare de la prevederile Codului insolvenței (art.217 alin.(1) prima teză din InsO). Reorganizarea și planul de insolvență nu reprezintă același lucru. Un plan de insolvență joacă un rol esențial în reorganizarea unei întreprinderi, dar poate fi și baza lichidării întreprinderii și, de exemplu, poate include dispoziții cu privire la valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și distribuirea acesteia către părțile implicate prin derogare de la prevederile Codului insolvenței.

Pe lângă posibilitatea de stingere a datoriei reziduale, planul de insolvență asigură un mijloc important pentru debitor de a respinge prin vot creditorii care se opun. Articolul 245 din InsO prevede că, în anumite condiții, se poate considera că un grup de creditori care votează și-a dat acordul chiar dacă nu s-a atins majoritatea necesară.

Un *plan de insolvență* poate fi propus fie de administratorul judiciar, fie de debitor (art.218 alin.(1) prima teză din InsO). Planul de insolvență constă într-o parte declarativă (*darstellender Teil*) și o parte organizațională (*gestaltender Teil*) – *art.219 prima teză din InsO*. Partea declarativă descrie ce măsuri s-au aplicat deja după deschiderea procedurii de insolvență și care sunt măsurile care urmează să fie aplicate pentru a stabili baza aranjamentului preconizat al drepturilor părților în cauză (*art.220 alin.(1) din InsO*).

Partea organizațională stabilește modul în care se va modifica poziția juridică a părților implicate (art.221 prima teză din InsO)<sup>19</sup>.

În temeiul *art.217 a doua teză din InsO*, dacă debitorul nu este o persoană fizică, drepturile de membru și acțiunile în capitalul debitorului pot fi incluse, de asemenea, în planul de insolvență. Art.225a punctul (2) din InsO permite o capitalizare a creanțelor pentru a converti creanțele creditorilor în acțiuni în capitalul propriu al debitorului, aspect reglementat de legea societăților comerciale. Mecanismul de vot prevăzut la art. 243 și următoarele din InsO are o importanță aparte. Partea organizațională a planului de insolvență definește mai multe grupuri cu drept de vot. Planul de insolvență se acceptă doar dacă se aprobă prin majoritatea voturilor creditorilor din fiecare grup (majoritatea creditorilor) și suma creanțelor creditorilor care votează în favoarea sumelor depășește

---

<sup>19</sup> <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy?GERMANY&member=1>

jumătate din totalul creanțelor tuturor creditorilor care votează (majoritatea creanțelor totale). Totuși, în anumite condiții, Codul insolvenței consideră că un grup cu drept de vot și-a dat acordul chiar dacă nu s-au obținut majoritățile necesare (art.245 din InsO). Această „interdicție de opunere” (*Obstruktionsverbot*) este creată pentru a împiedica acționarii sau creditorii individuali să respingă planul de insolvență. Conform art.247 din InsO, și debitorul trebuie să fie de acord cu acest plan. Cu toate acestea, opoziția debitorului este irelevantă dacă planul nu este probabil să îi provoace o situație mai dificilă decât cea în care s-ar afla dacă nu ar exista planul și dacă niciun creditor nu primește o valoare economică ce depășește valoarea integrală a creanței sale.

În urma acceptării planului de insolvență de către părțile implicate și a exprimării acordului debitorului, planul este confirmat de către instanța de insolvență. Instanța confirmă planul dacă s-au întrunit toate cerințele procedurale esențiale și dacă niciun creditor sau acționar nu a înregistrat o cerere conform căreia urmează să se afle într-o situație și mai dificilă ca urmare a planului decât s-ar afla dacă acesta nu s-ar aplica (art. 251 din InsO). Pentru a împiedica respingerea planului din cauza acestei opoziții, partea organizațională a planului poate prevedea punerea la dispoziție a unor fonduri în cazul în care o parte arată că se va afla într-o situație mai dificilă (art.251 alin.(3) din InsO).

Decizia ce confirmă planul poate fi contestată doar într-o măsură limitată (art.253 din InsO). Odată ce confirmarea planului de insolvență nu mai poate fi contestată, iar planul nu prevede altfel, **instanța de insolvență închide procedura de insolvență** (art.258 alineatul (1) din InsO). Dreptul de a dispune de bunurile debitorului îi revine din nou debitorului.

Efectele prevăzute de partea organizațională a planului devin obligatorii pentru și față de toate părțile implicate, indiferent dacă acestea și-au înscris creanțele sau au obiectat față de planul de insolvență în calitate de părți interesate (art.254b din InsO). Aceasta înseamnă că o renunțare, o suspendare sau o altă acțiune similară prevăzută de planul de insolvență intră în vigoare, fără a fi nevoie de o declarație separată de intenție (art.254a punctul (1) din InsO). Planul de insolvență nu afectează, în principiu, drepturile creditorilor ordinari față de terți. Dacă planul prevede acest lucru, se aplică o excepție pentru garanțiile terților din cadrul grupului (*gruppeninterne Drittsicherheiten*) care au fost furnizate creditorului de către o societate afiliată debitorului în sensul secțiunii 15 din Legea privind societățile pe acțiuni ([Aktengesetz – AktG](#)) de exemplu, o filială - (art.217 alin.(2) și art. 223a din InsO).

Pentru a se asigura că debitorul respectă obligațiile ce îi revin conform planului de insolvență, planul poate să prevadă monitorizarea debitorului de către administratorul judiciar. În timpul perioadei de monitorizare, *administratorul judiciar trebuie să raporteze anual instanței și comitetului creditorilor, dacă s-a numit un astfel de comitet, cu privire la situația actuală și la posibilitatea viitoare de îndeplinire a planului de insolvență* (art. 261 alin.(2) prima teză din InsO).

Conform legislației germane în domeniu, costurile procedurii de insolvență se plătesc în avans din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și au prioritate față de creanțele creditorilor ordinari ca obligații aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței (*art. 53 din InsO*). De asemenea, potrivit art. 54 din InsO, costurile procedurii de insolvență includ taxele judiciare cu privire la procedură, remunerația cuvenită și cheltuielile solicitate de administratorul judiciar provizoriu, de către administratorul judiciar și de către membrii comitetului creditorilor.

## STATELE UNITE ALE AMERICII

În SUA<sup>20</sup>, *legislația în domeniul insolvenței*<sup>21</sup> este orientată pe ideea că reorganizarea și menținerea activității companiei oferă cele mai bune perspective pentru redresare dacă există un suport viabil pentru afaceri<sup>22</sup>. Decizia cu privire la alegerea debitorului de a se pune sub protecția justiției prin formularea unei *cereri de insolvență* sau de a obține redresarea depinde de abilitatea companiei de a convinge acționarii/creditorii asupra unui *plan de reorganizare* credibil, drept alternativă la *lichidarea activelor/restructurarea* printr-o procedură judiciară.

Cadrul legal este prevăzut în [Capitolul 11](#) din Titlul 11 al [Codului de faliment](#) al Statelor Unite ale Americii ce prevede *reorganizarea companiilor*<sup>23</sup> și [Capitolul 7](#) privind *lichidarea activelor*. O astfel de reorganizare, cunoscută sub denumirea și de faliment, este disponibilă oricărei societăți comerciale, fie că este organizată ca și corporație, parteneriat sau întreprindere unică, precum și persoanelor fizice, deși este folosită frecvent de către entitățile corporative<sup>24</sup>. De asemenea, Capitolul 11 din Codul falimentului din SUA reprezintă principala sursă de inspirație a legiuitorului european în abordarea problematicii insolvenței și în materia restructurării societăților comerciale.

În august 2019, *Legea privind reorganizarea întreprinderilor mici* („[SBRA](#)”) din SUA a adăugat [subcapitolul V](#) la Capitolul 11 din Codul falimentului<sup>25</sup>. Subcapitolul V, care a intrat în vigoare în februarie 2020, este rezervat exclusiv debitorului din cadrul întreprinderilor/societăților comerciale mici, cu scopul de a accelera *procedura de faliment* și de a soluționa eficient cazurile de insolvență<sup>26</sup>.

---

<sup>20</sup> <https://iclg.com/practice-areas/restructuring-and-insolvency-laws-and-regulations/usa>

<sup>21</sup> <https://www.bnr.ro/DocumentInformation.aspx?idDocument=25454&directLink=1>

<sup>22</sup> [https://en.wikipedia.org/wiki/Chapter\\_11,\\_Title\\_11,\\_United\\_States\\_Code](https://en.wikipedia.org/wiki/Chapter_11,_Title_11,_United_States_Code)

<sup>23</sup> <https://uscode.house.gov/browse/prelim@title11/chapter11&edition=prelim>

<sup>24</sup> <https://www.uscourts.gov/services-forms/bankruptcy/bankruptcy-basics/chapter-11-bankruptcy-basics>

<sup>25</sup> <https://www.justice.gov/ust/subchapter-v>

<sup>26</sup> <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/chapter-11/subchapter-V>

Subcapitolul V păstrează multe dintre avantajele pentru debitori menționate în Capitolul 11, însă fără obligații și costuri procedurale inutile. Astfel, se urmărește creșterea capacității debitorului de a negocia o *restructurare* de succes și de a păstra controlul asupra afacerii dar și de a spori supravegherea finaciară pentru o reorganizare rapidă.

Totuși, subcapitolul V este destinat doar „debitorilor din întreprinderile mici” (așa cum este definit de Codul falimentului), astfel încât doar aceștia pot depune un *plan de reorganizare*. Legea SBRA<sup>27</sup> prevede numirea unui „*administrator judiciar* pentru cazurile de insolvență încadrate în subcapitolul V” pentru a supraveghea și controla fondurile și pentru a facilita dezvoltarea unui plan de reorganizare. De asemenea, elimină numirea automată a unui comitet oficial de creditori negarantați și elimină taxele trimestriale plătite de obicei administratorului judiciar pe tot parcursul procedurii de insolvență. Cel mai important, Subcapitolul V permite proprietarului unei întreprinderi mici să-și păstreze capitalul propriu în afacere, atâta timp cât planul de reorganizare este corect și echitabil în ceea ce privește fiecare categorie de creanțe sau interese financiare.

Referitor la **deschiderea procedurii de insolvență**, atunci când o companie nu poate să-și plătească datoriile, firma respectivă sau creditorii săi pot depune la o instanță federală o *cerere pentru protecție de faliment* în temeiul [Capitolului 7](#) sau al Capitolului 11 din Titlul 11 din Codul federal al falimentului.

Potrivit Capitolului 7, Titlul 11 din Codul falimentului, dacă compania își încetează activitatea, un administrator judiciar este desemnat de instanță să vândă toate activele acesteia și apoi să distribuie veniturile obținute creditorilor. Orice sumă reziduală este returnată proprietarilor companiei<sup>28</sup>.

Potrivit [Capitolului 11](#), debitorul rămâne în posesia bunurilor sale și continuă să își desfășoare activitatea ca orice altă firmă, dar sub supravegherea comitetului creditorilor și a instanței de faliment competente; - de cele mai multe ori debitorului îi este permis să-și conducă activitatea (“debtor in possession”) ; - el beneficiază de stoparea curgerii dobânzilor accesorii creanțelor sale; - debitorul poate exercita cele mai multe dintre puterile unui administrator judiciar (*trustee*) în aceasta perioadă.

De asemenea, debitorul are la dispoziție o perioadă de **120 de zile** (care poate fi extinsă la **180 de zile**) în care să elaboreze un proiect de plan de redresare a companiei; - pentru adoptarea planului de reorganizare este necesar acordul majorității calificate de creditori ; - planul respectiv poate propune plăți către creditori din profituri viitoare, vânzări ale unora dintre bunuri, o fuziune sau o recapitalizare. Pentru a fi validat, planul trebuie să îndeplinească o serie de condiții: să fie fezabil, să satisfacă creanțele creditorilor, adică la un nivel cel puțin egal cu cel pe care l-ar fi primit aceștia din lichidarea bunurilor și recuperarea creanțelor în caz de faliment.

---

<sup>27</sup> <https://www.fjc.gov/sites/default/files/BILLS-116hr3311enr.pdf>

<sup>28</sup> <https://uscode.house.gov/browse/prelim@title11/chapter7&edition=prelim>

În practică, instanțele de judecată extind de cele mai multe ori perioada necesară realizării planului de reorganizare. Astfel, managerii unora dintre companii, cum au fost cazurile de insolvență [Polaroid](#) ori [Enron](#), au primit autorizarea de a vinde bunuri înainte de elaborarea planului de redresare, evitând astfel obținerea acordului creditorilor<sup>29</sup>.

Un **faliment** desfășurat conform prevederilor din Capitolul 11 va avea ca rezultate pentru debitor: fie *reorganizarea activității*, fie *procedura de insolvență* sub auspiciile [Capitolului 7](#) (lichidarea activelor) sau restructurare. Pentru ca un debitor să se reorganizeze, acesta trebuie să depună (și instanța trebuie să valideze) un **plan** de reorganizare. În fapt, planul este un compromis între toate părțile interesate, inclusiv debitorul și creditorii săi. Dacă judecătorul aprobă planul de reorganizare și toți creditorii sunt de acord, atunci planul poate fi confirmat. [Secțiunea 1129 din Codul falimentului](#) impune instanței de faliment să ajungă la anumite concluzii înainte de a confirma sau aproba planul și de a-l face obligatoriu pentru toate părțile, dacă planul respectă legislația aplicabilă și a fost propus cu bună-credință. Instanța competentă trebuie, de asemenea, să constate că planul de reorganizare este fezabil prin faptul că, cu excepția cazului în care planul prevede altfel, planul nu este susceptibil să fie urmat de reorganizare sau lichidare ulterioară<sup>30</sup>.

Mai mult, într-un caz de insolvență, conform dispozițiilor din Capitolul 11, compania debitoare este de obicei recapitalizată, astfel încât să iasă din faliment cu mai puține datorii. Determinările cu privire la ce datorii sunt achitate și modul în care capitalurile proprii și alte drepturi sunt distribuite diferitelor grupuri de creditori se bazează adesea pe o evaluare a afacerii.

[Capitolul 11](#) oferă debitorului o serie de mecanisme de restructurare a afacerii sale. Un debitor aflat în posesie poate obține finanțare și împrumuturi în condiții favorabile, acordând noilor creditori prioritate în ceea ce privește câștigurile afacerii. Instanța de faliment poate, de asemenea, să permită debitorului aflat în posesie să anuleze unele contracte comerciale. Debitorii sunt, de asemenea, protejați de alte litigii împotriva afacerii lor prin impunerea unei suspendări automate de la orice tentative de colectare a datoriilor.

Referitor la **închiderea procedurii**, debitorii pot „ieși” dintr-o procedură de insolvență în decurs de câteva luni sau în decurs de câțiva ani, în funcție de dimensiunea și complexitatea falimentului.

---

<sup>29</sup> <https://iclg.com/practice-areas/restructuring-and-insolvency-laws-and-regulations/usa>

<sup>30</sup> <https://usbankruptcycode.org/table-of-contents/>

## BIBLIOGRAFIE

### Publicații și Resurse Internet :

Cărpenu St. D., Hotcă M. A., Nemeș V., Codul insolvenței comentat. Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2017;

Piperea Gh. (coord.), Andronache C, Dimitriu A., Sorescu I., Rățoi-Pârvu A., Dan R., Hagi L., Codul Insolvenței. Note, corelații, explicații. Art.1203, Ed. C.H. Beck, București, 2017

Zywicki T. J., The Past, Present and Future of Bankruptcy Law in America, Michigan Law Review, vol. 101, Ed. a 6-a, 2003- <https://repository.law.umich.edu>

<https://www.juridice.ro/166356/evolutia-reglementarii-insolventei-pe-plan-international.html>

<https://radusiasociatii.ro/content/procedura-insolventei>

<https://neu.insolvenzbekanntmachungen.de/ap/> - Germania

<https://www.gesetze-im-internet.de/sag/>

<https://iclg.com/practice-areas/restructuring-and-insolvency-laws-and-regulations>

<https://www.insol-europe.org/resources>

<https://uscode.house.gov/browse/prelim@title11&edition=prelim> - SUA

<https://www.flsh.uscourts.gov/small-business-reorganization-act-2019-sbra>

<https://www.cnbc.com/2021/12/02/twenty-years-after-epic-bankruptcy-enron-leaves-a-complex-legacy.html>

<https://predictableprofits.com/the-collapse-of-polaroid-4-reasons-why-polaroid-failed-and-what-we-can-learn/>

<https://inspireip.com/polaroid-corporation-failure/>

[https://www.flsh.uscourts.gov/sites/flsh/files/documents/Guide to the Small Business Act of 2019 %28Hon. Paul Bonapfel rev. 06-2022%29.pdf](https://www.flsh.uscourts.gov/sites/flsh/files/documents/Guide%20to%20the%20Small%20Business%20Act%20of%202019%28Hon.%20Paul%20Bonapfel%20rev.%2006-2022%29.pdf)